

AASI, JOKA KUULI KAIKEN

Aapo-aasilla oli kotipihan suurimmat korvat ja tarkin kuulo. Se pystyi salakuuntelemaan pihan toiselta laidalta mitä toisella laidalla puhuttiin. Tämän erityisen ominaisuuden takia kaverit laittoivatkin sen usein salakuuntelemaan aikuisia.

Eräänä päivänä Aapon hyvä ystävä Vilja-varsa pyysi, että Aapo salakuuntelisi sen vanhempia, jotka suunnittelivat pihan perällä tulevaa kesälomaa. Aaposta ei ollut mukava salakuunnella, vaikka se olikin suostunut siihen usein kavereiden painostuksesta. Se höristi korviaan, mutta ei ihme kyllä kuullut mitä Viljan vanhemmat puhuivat.

– Miten voi olla, ettet kuule mitään, vaikka ennen kuulit kaiken? Vilja ihmetteli, eikä tainnut uskoa, ettei Aapo todellakaan kuullut mitään. Aapo tuumi, että ehkä sen kuulo oli huonontunut, koska se oli käyttänyt korviaan salakuuntelemaan.

Illalla korvat tulivat kipeiksi ja Aapo oli ihan varma, että se oli rangaistus salakuuntelusta. Kun se kertoi isälle kaiken, tämä lohdutti Aapoa:

– Sinulla on varmasti korvatulehdus, siksi et kuule niin hyvin ja korvat ovat kipeät. Laitan korviisi nyt puuduttavia tippoja, ne auttavat kipuun. Huomenna käydään vielä lääkärissä tarkastuksessa. Ja niin kävi, kipu hellitti ja pian Aapo taas kuuli kuten ennenkin. Mutta salakuuntelemaan se ei enää koskaan suostunut.

KÄYTÄ KORVIA HYVÄÄN.

SISILISKO, JOKA PUDOTTI HÄNTÄNSÄ

Sisi-lisko seurasi pihalla ihmislasten leikkejä. Yhtäkkiä yksi lapsista lähestyi sitä niin vauhdilla, että Sisi säikähti. Se tunsu ohimenevää kipua hännässään luikerrellessaan pensaiden alle suojaan. Sitten se huomasi, että sen häntä oli murtunut, oikeastaan siis tippunut ihan kokonaan pois.

Se luikki itkien kotiin ja kertoi äidille mitä oli tapahtunut.

– Voi kulta, hurjan ikävää. Kun sisilisko pelästyy, se pudottaa automaattisesti häntänsä pois. Se on sellainen suojautumiskeino, äiti selitti.

Äiti kertoi, että kaikille sattui välillä tapaturmia. Joku paikka saattoi murtua, taittua, nyrjähtää tai mennä jopa poikki, mutta se ei ollut maailman loppu. Ihmistenkin luut murtuivat toisinaan, mutta sitten ne hoidettiin kuntoon.

Sisi itki, että se olikin ihan eri asia. Hänen häntänsä ei ollut murtunut, vaan mennyt kokonaan poikki.

– Enkö ole koskaan kertonut sinulle, että me sisiliskot pystymme kasvattamaan katkenneen hännän tilalle uuden. Se on rankkaa puuhaa ja siinä menee aikaa, mutta lopulta saat uuden, entistä hienomman hännän tilalle, äiti lohdutti.

Sisi oli helpottunut, hän saisi häntänsä takaisin! Se oli hyvä uutinen, sillä sisiliskojen vararavintosäiliö sijaitsi hännässä. Kun Sisi syksyllä vaipuisi talvihorrokseen, se tarvitsisi häntään varastoitunutta ravintoa.

PARANEMINEN VIE OMAN AIKANSÄ.

TIKKA, JONKA PÄÄTÄ SÄRKI

Olipa kerran musta tikkalintu, joka hakkasi päätä puuhun taukoamatta. Sen nimi oli Pablo. Se takoi herkeämättä nokkaansa puunrunkoihin ja etsi herkkupaloja: meheviä toukkia, hevosmuurahaisia ja muita ötököitä. Se etsiskeli syötäväksi kelpaavia hyönteisiä erityisesti laho- vaurioisista ja kuolleista puista. Joku saattoi ihmetellä sen touhuja, mutta hakkaamisella oli tarkoituksensa: ruuan löytäminen.

Kopkopkop vain kuului metsässä aamusta iltaan. Eikä siis olekaan ihme, että eräänä päivänä Pablon pää tulee hurjan kipeäksi ainaisesta hakkaamisesta.

– Voi kulta – uskon, että päätäsi särkee. Mietin, mitä voisimme sille tehdä, isä sanoo.

Pablo käy nukkumaan ja aamulla, kun se herää, päänsärky on onneksi helpottanut. Ja yön aikana isä on neulonut sille punaisen myssyn. Pablo katselee sitä ihmeissään ja kysyy, mitä varten isä on tehnyt sille myssyn, vaikka on kesä.

– Minä uskon, että tämä myssy pehmittää hakkaamisliikettä niin, ettei pääsi enää jatkossa tule kipeäksi, vaikka joudutkin etsimään syötävää, isä sanoo.

Isä onkin oikeassa: sen päivän jälkeen Pablo-palokärjen päätä ei enää koskaan särkenyt.

Ja siitä päivästä lähtien palokärjillä on ollut punainen pää.

HÄTÄ KEINOT KEKSII

LAAMA, JOKA AIVASTELI

Liina-laama oli kovin säikky. Kun se pelästyi, se pärskähti. Muut eläimet luulivat, että sillä oli ainainen flunssa, vaikka kyse ei ollut siitä. Liina sylki päin, jos se tunsu olonsa ahdistelluksi. Tätä muut eivät tienneet, vaan ne alkoivat karttaa Liinaa, jotteivät saisi nuhaa. Se taas teki Liinan kovin alakuloiseksi.

Jälleen kerran Anni-alkakka loikkasi Liinan eteen ja välittömästi Liina sylki suoraan sitä kohti.

- Et saa pärskiä tuolla tavalla päin toisen naamaa.
- En voi sille mitään. Jos pelästyn tai ahdistun, aivastan automaattisesti.

Anni-alkakka tuumi hetken ja sanoi sitten:

– Okei. Minä lupaan, etten enää säikyttele sinua, jos sinä lupaat, ettet enää pärski minua päin. Kun aivastat minua kohti, kaikki pöpötkin lennähtävät tänne.

– Lupaan.

Kun muutkin saivat tietää, ettei Liina pärskinyt tahallaan, vaan oli vain hurjan säikky, ne eivät enää pelästytäneet sitä. Eikä Liina enää pärskinyt – paitsi silloin, kun sillä oli flunssa. Ja silloin se painoi pään turkkiin ja aivasti sinne.

PIDÄ HUOLI KAVEREISTA, AIVASTA KYYNÄRVARTEEN.

HYEENA JA HAUSKAT JUHLAT

Hala-hyeenalla oli hauska päivä, kahdet kaverisynttärät peräjälkeen. Ensinnä se piti hauskaa Jussin juhlissa ja heti perään Ainon luona. He leikkivät kaikkia kivoja leikkejä, aarteensynttä, ongintaa, piilosta, vesisotaa. Jussin luona oli jäätelöbaari ja Ainon luona keksitorni.

Ennen nukkumaanmenoa Hala haki vielä keittiön kaapista keksipaketin ja söi sen salaa peiton alla. Yöllä se heräsi mahakipuun ja herätti äidin.

– Masu on hurjan kipeä.

– Voi sinua polaista. Mistäköhän se voisi johtua, osaatko sanoa? Oletko syönyt jotain sopimatonta tai ehkä ahminut liikaa?

Hala katsoi äitiä hämmentyneenä. Olihan se syönyt valtavasti herkkuja, kun niitä kerta oli tarjolla.

– Tietenkin söin, eikös juhlissa ole tapana herkutella. Siellä oli karkkeja, sipsejä, jäätelöä, kakkua, poppareita, keksejä, suklaata ja...kaikenlaista.

– Herkuttelu on toisinaan kivaa, mutta jos syö liikaa masu voi tulla kipeäksi. Olo helpottuu varmasti ihan pian. Ehkä ensi kerralla muistat, ettet ahmi ihan niin paljon makeaa, äiti lohdutti.

EI MAKEAA MAHAN TÄYDELTÄ.

SIMPANSSI JA SUKIMISEN SALAISUUS

Siiri-simpanssia kutitti ihan kamalasti. Se raapi ja raapi, mutta kutina vain paheni.

– Annapa kun minä katson, sanoi äiti ja alkoi sukia Siirin turkkia. Oli kuten äiti oli arvellutkin, Siirillä oli täitä. Äiti nyppi hellävaraisesti täit pois, jonka jälkeen äiti kampasi Siirin turkin tiheäpiikkisellä kammalla, jotta saivareet eli täin munatkin saataisiin kerättyä. Sen jälkeen Siirin turkki pestiin erityisellä täishampoolla.

Siiriä hävetti. Jotenkin siitä tuntui, että täit olivat tulleet, koska se ei ollut peseytynyt riittävän hyvin – ehkä heillä kotona oli likaista?

– Kulta pieni siitä ei ole ollenkaan kysymys. Täitä voi tulla kenelle tahansa, vaikka kuinka huolehtisi hygieniasta. Minä kerron huomenna päiväkodissa, että meillä on täitä, jotta muutkin perheet osaavat tutkia lastensa turkit.

Äidin sanat lohduttivat Siiriä. Äiti oli myös oikeassa, sillä kavereiden vanhemmat olivat vain hyvillään, kun saivat tietää täitartunnasta, koska nyt kaikki osaisivat hoitaa täit pois.

Ja siitä lähtien simpanssit ovat sukineet, sormeilleet ja hellävaraisesti nyppineet toisiaan. Näin niiden turkit pysyvät puhtaina ja syöpäläiset aisoissa.

KERROTHAN MUILLEKIN, JOS LÖYDÄT TÄITÄ.

LEPAKKO, JOKA EI OSANNUT NUKKUA

Olipa kerran kauan sitten Leevi-lepakko, joka eleli erään talon ullakolla ja läheisessä metsässä. Monien ikävien satumusten takia se oli joutunut jo pienenä eroon perheestään ja eleli yksikseen.

Kun aurinko painui mailleen, Leevi-lepakko kävi nukkumaan kuten kaikki muutkin talon asukkaat. Mutta nukkumisesta ei koskaan tullut yhtään mitään. Se heräili monta kertaa yössä, nukkui levottomasti ja näki painajaisia. Päivisin se oli ihan väsynyt.

Huonosti nukkutut yöt tekivät Leevin alakuloiseksi ja kärttyiseksi. Päivisin sitä väsytti, mutta ei yöllä, kun olisi pitänyt nukkua.

Eräänä aamuna sen luokse lensi yllättäen sen lajitoveri, joka asettui nukkumaan pää alaspäin.

– Hei, kivaa saada tänne kaveri. Mutta miksi sinä käyt nukkumaan, kun pitäisi herätä? Leevi kysyi uudelta ystävältään.

– Sinähän hassu tapaus olet. Me lepakothan nukumme päivisin ja valvomme öisin. Se on meidän luontomme. Ihmiset tekevät päinvastoin.

– Oho, no ilmankos nukkuminen on ollut öisin vaikeaa ja päivisin olen ollut väsynyt, Leevi hämmästeli.

Ja siitä lähtien se nukkui päivisin ja valvoi öisin uuden ystävänsä kanssa. Eikä sillä enää koskaan ollut univaikeuksia.

VIRKEÄNÄ JAKSAA PALJON PAREMMIN.

HENKEÄSALPAAVA SEIKKAILU

Tuovi on iloinen ranskanbulldoggi, joka rakastaa telmiä mökin pihalla kaikkea haistellen ja välillä maistellenkin. Sen musta turkki kiiltelee auringossa ja sen suuret korvat seisovat ylväästi pystyssä.

Tuovi rakastaa haistella kukkien tuoksuja ja nuuskutella uteliaasti jokaista kulmaa. Mökin ympäristö tarjoaa sille loputtomasti seikkailuja ja se on onnellinen.

Kuitenkin aina silloin tällöin, kun Tuovi on liian innoissaan ja juoksee liian kovaa, sen hengitys alkaa rohista ja vinkua. Tuovin perhe on valmistautunut tähän ja tietää, mitä tehdä. He ottavat Tuovin syliinsä ja vievät sisälle mökkiin.

Tuovi tietää, mitä seuraavaksi tapahtuu. Sen omistajat antavat sille suihketta, joka auttaa hengitystä palaamaan normaaliksi. Pian Tuovi voi taas hengittää helpommin.

Vaikka Tuovi inhoaakin astmakohtauksiaan, se tietää, että sen perhe on aina valmiina auttamaan sitä. Lääkkeen ansiosta se pystyi jatkamaan leikkimistä ja seikkailuja mökin pihamaalla. Se oppi myös rauhoittamaan itseään ja välttämään liian rajuja leikkejä, jotka voisivat laukaista astmakoh-
tauksen.

Tuovi oppi tärkeän asian: vaikka elämässä voi olla haasteita ja vaikeuksia, rakastava perhe ja oikea hoito auttavat selviytymään niistä.

VÄLILLÄ KANNATTAA VÄHÄN HENGÄHTÄÄ.

KAMELEONTIN KUUMAT HETKET

Kuumassa ja aurinkoisessa sademetsässä asui Kairo-niminen kameleontti. Kairo oli tunnettu rauhallisesta luonteestaan ja upeista sinivihreistä väreistään, joilla se sulautui täydellisesti sademetsän vihreään ympäristöön.

Eräänä päivänä, kun aurinko porotti kuumana taivaalla ja kosteus oli huipussaan, Kairo alkoi tuntea olonsa heikoksi. Sen ruumis alkoi lämmetä, ja Kairo tunsu sisällään kuumuuden, joka sai sen sydämen lyömään nopeammin.

Kun kuume nousi, Kairo huomasi, että yleensä se vaihtoi värejä rauhallisesti ja huomaamattomasti, mutta nyt sen ruumis alkoi välittömästi loistaa kirkkaanpunaisena. Kairo ei ymmärtänyt, mitä oli tapahtumassa. Se kiipesi nopeasti korkealle oksalle ja yritti rauhoittua.

Kairo tiesi, että sen punainen väri viestitti kiihtymystä ja vaaraa, mutta se ei pystynyt hallitsemaan sitä. Kairo yritti rauhoittua ja laskea kuumeensa, mutta mikään ei tuntunut auttavan. Se kärsi ja tunsu olonsa yhä heikommaksi. Silloin se ymmärsi, että sen oli hengähdettävä hetki puiden viileässä varjossa, juotava nesteitä ja vain levättävä, jotta kuume hellittäisi.

Vähitellen kuume alkoi laskea, ja Kairo pystyi hallitsemaan värimuutoksiaan jälleen niin, että ne heijastivat hänen sisäistä tyyneyttään ja hän palasi takaisin rauhallisiin sinivihreisiin sävyihinsä.

**VÄLILLÄ KANNATTAA OTTAA RAUHALLISESTI
JA VAIN LEVÄTÄ.**

HAUKI JA KUTISEVA VAIVA

Järven syvyyksissä asui hauki nimeltään Hannu. Hannu oli suurikokoinen ja voimakas petokala, joka oli ylpeä maineestaan järven kuninkaana. Se ui syvissä vesissä ja piiloutui kaislikkoon odottamaan saalistaan. Yhtäkkiä Hannu tunsu outoa kutinaa sisällään ja huomasi, että uiminen tuntui hankalalta.

Kun kutina vain jatkui, Hannu ei voinut enää kieltää totuutta – sillä oli kihomatoja. Se oli kuullut tarinoita muista kaloista, jotka olivat kärsineet samasta vaivasta, mutta se oli aina ajatellut, että sitä ei koskaan tapahtuisi sille.

Hannu kiemurteli vedessä ja yritti kaikenlaisia temppuja, päästäkseen eroon kihomadoista – mutta mikään ei auttanut, kihomadot pysyivät paikoillaan. Hannu tunsu myös häpeää, se ei halunnut muiden kalojen tietävän vaivastaan, sillä se pelkäsi menettävänsä maineensa järven kuninkaana. Se uiskenteli yksinään ja yritti peitellä epämurkavaa vaivaa.

Eräänä päivänä Hannu tapasi vanhan ystävänsä, taimenen nimeltään Taavi. Taavi huomasi heti, että Hannu ei ollut kunnossa. Hannu päätti luottaa ystävänsä ja kertoa sille totuuden madoistaan. Taavi kuunteli kärsivällisesti ja sanoi:

–Hannu, sinun ei tarvitse hävetä. Kihomadot voivat vaivata ketä tahansa. Mutta niistä pääsee eroon lääkkeellä.

Se otti Taavin neuvosta vaarin ja kävi lääkärissä hakemassa lääkettä. Kutina hävisi, ja Hannu oppi tärkeän läksyn, että terveys on aina tärkeämpi kuin maine tai ylpeys.

EI OLE HÄPEÄ PYYTÄÄ APUA, KUN SITÄ TARVITSEE.